

Vážení pane sudca

23.9.2010

Volám sa Zuzana Prokopová rod. Kusnieriková.
Byvala som na Kvetnici v horárni. Moje
ocko bol lesník. V roku 1983 zomrel.

Mala som dvoch nevlastných súrodencov,
brata a sestru. Sestra ešte žije, ale brat
zomrel pred rokmi. To sú po očkovi. Ocko
sa ešte raz oženil, tak som bola ja, a
brat Janík - zomrel.

Keď ocko zomrel ja som mala 10 rokov,
a Janík mal 12 rokov, sme boli ešte
deťmi a mamka sa bala s nami bývať
v tej horárni v lese. Sami o samote.

Jedná vec je tá, a druhá vec je, tá, že
daj tak sme to mysleli tu horárňu

uvolniť pre druhých, po smrti ocka. A tým,
že sme mysleli uvolniť, nám dali
náhradné bývanie štátne byt - 3 izbový,
v Poprade. To sme dostali od lesa.

Ocko bol dlhoročný pracovník na Lesnej
správe v Hranovnici. Keď už sme
bývali v Poprade, mamka ťažko onemo-
cnela, bola chorá mala rakovinu.

Zomrela v roku 1986. Ja som mala
 13 rokov, brat Janík mal 15 rokov.
 Sme ostali úplne sirotu. Mojej nevlastnej
 sestry sme boli zverení. Vnaľ sa o nás
 starala, aj ten byt nám udržiavala, že
 keď Janík dorastí 18 rokov, žeby mal
 strechu nad hlavou i somkou. Bolo to ťažké.
 Sestra sa snažila, žeby ten byt ostal nám
 platila ho, chcela žeby sme sa mali dobre,
 žeby nám ostal no mamka. Janík
 sa učil na Lesníckej škole v Bijacoveciach
 bol na internate, a na vikend bol u sestry.
 Ja keď som skončila ZŠ v Hranovnici
 išla som sa učiť do Horného Smokovca
 SDU-spoločného stravovania-odbor
 servitka. Byvala som na internate
 v Tatranskej Lomnici. To bola 3-ročná
 škola, a za tie 3 roky som byvala
 u mamkynej sestry v Tatranskej Lomnici,
 čiže cez lytkendy som chodila
 k nej. Som pracovala v zotavovni
 Odborár, tak som to mala blízko.

Teta sa volá ³¹ Mária Ladányiová. Keď som skončila školy, jačila mať už 18 rokov a tak sme išli konečne bývať spolu do nášho bytu. Sme boli radi, že sme konečne spolu, lebo boli sme oddelení. Boli to smutné časy. Dlhú sme sa spolu netesili. Krátky nosič mi ho vzal. Mať smrteľný úraz v lese. Zomrel v roku 1990. Po smrti jačila dala moja sestra do prenajmu na 1 rok majomník, stým, že keď dovrším 18 rokov, že sa vystáhnem - rodine Pestovej. Ja som tam nemohla bývať zase, tak som bola v tej zotavovni Odsokár, kde som robila, som mala lizicky, pre zamestnanca tam som bola celý rok. Po dovršení 18-roka sa vystáhovať, a som bola strašne rada, že mám kľúče, že som už konečne doma. Vo svojom. Ale už sama, samotáčka. Smutný život. Ten byt bol na jačila, a keď zomrel preslo to na mňa, že bol moj. Všetko už na mňa chodilo, keď daco dala postarčka.

V Odbořany som robila ako učička, a potom som tam ostala robiť. Tam som sa zoznámila, z mojím terajším manželom. Bol tam na rekondičný pobyt z roboty. Tam sme sa zoznámili, spoznali sme sa. V roku 1992 sme mali svadbu v Brezine okr.

Trebišov. Ten byt som platila hoc som bola v Brezine, že keby ku dacoému došlo, žeby som mala kde ísť, som si ho chcela nechať. Tej tety Ladanyovej syu Dusau Ladanyj, mi dala taký návrh: Zuzka keď si v Brezine, tak sa dohodnime, že ja ho budem užívať ten byt, normálne ho i platiť budem, leso bytovočne budeš Ti platiť, keď nisi tu, a ja Ti pomôžem, že budem tam v tom byte, že kedykoľvek budeš mať kde ísť. Nebudem ísť dakoému na hlavu, máš svoje máš kde ísť. Verila som mu, leso má jeho mamka 3 roky vychovala. Bohu žiaľ sklámala som sa! Teta chodila do Breziny častejšie ma pozrieť. Som sa jej pýtala: jak teta Dusau? Dobre. Tam je v bytovke, strhol tapety maľuje, som bola spokojna, že je tam.

Rok som ten byt tak platila. Potom sa tetu nezývala, ani neprísť. Volala som Dusānovi, a som mu povedala: Dusān privedie na celý týždeň - to bolo v lete. A on mi povedal: čo, ja som ho už predal, už není! Syt. Jakoby msi po pysky dať. Jak si ho mohol predat!!! Bez mojho súhlasu!! povedal mi, že ja neviem v tom chodiť, že neviem, že jak to teraz chodí, že jak sa to tosi, že ja tomu nerozumím, že dalo sa. Hľadu zo mňa, zrosil, že on ho odkúpil od štátu, a zároveň ho predal. No jak mohol tak zrosiť, bez mňa, že ja nebola prítomná. Predtým boli koruny, teraz sú už eura, a nemala som od neho ani koruny, že predal ten syt. Ja som s toho fakt nič nemala. Toto som ňou zrosiť. Dost krutý život som mala, život sa som ňou nemaznal, a ešte obseru ma i o to posledné čo my ostalo po mamky. Teraz nemám oni kde íst. Už ten sestru mám, ta pojdem jej tam na blavy. Ona ma tiež svoju rodinu. A mi sme 4-ria chlapca mám 17-ročného, a dievča 11-ročné.

6j
V Hranovnici sú všetci pochovaní na cintoríne,
tak chodíme tam 2x do roka, a je to
smutné, že keď chceme ist' teraz na týž-
deň tam, tak idem do strýka, aby mi
pozícal kľúče od chaty, aby som mala
kde ist' prespať, žeby som neobťažovala
dakoho. Pri svojom, a nemáu nič. Táha
ma tam stále ist' do rodného kraja, ale sa
mi, ale kde mám ist', keď ma tak oklamali.
Potom som napísala tete list, že mamka
sa v hrobe obracia, čo ste somnion
zrobili, že sirotu ste tak obrali, čo mi po
nej ostalo. Este som jej napísala, že
určite Dušanovi pomohol garo Sidor - to
je jej zaf. I Dušanov sú svagrové.
Všetkú stásovali, a tak zrobili, že ho predal
ten byt. Tak preto som bola hlupá, že neverie
v tou chodit'. Určite mu pomohol, leso
neveriu, žeby sa to tak dalo, bez mojej
súhlasu. Toto som jej napísala, potom
mi odpísala, ale ne teta, pretože to nebolo
jej pismo. Buď to bolo pismo Dušanove, alebo
Sidorovej ženy - Katky. Napísať toto:

Čo chceš Zuzka, keď mamka dostala zadarmo
 ten byt, ona ho nezaplatila, ona mala
 náhrady za hájenku. Ale koho ma čo
 zaujímať, či ona ho zaplatila alebo nie.
 Tak sa vykrucali. Ešte ich pravda bola, lebo
 to nemalo vôbec zaujímať. A aby som
 im dala pokoj, a šidova do toho premiesala.
 Každý ma svojho dost, svojich starostí, a
 aby som im dala pokoj, aby som neotra-
 vovala. Škoda, že ten list som odhodila,
 že som si ho nechala, keby som bola vedela,
 že mi ho bude treba, tak by som si ho odto-
 žila. Toto čo píšem, to je Svätá pravda. My
 sme skromne žili. Čo sme mali, tá mali. A j
 rodičia nás vychovali skromne! Nemali sme
 Bohvie čo, ale sme sa vedeli uskromniť, to
 čo máme. A mňa to drží doteraz, jak som
 bola od mala vychovaná. Kto ma, tá chce mať
 ešte viac, lebo lim malo. Len hrať a hrať.
 Fakt, že tá mamka, ja u'ľ sa musia v hrobe
 obrácať, jak sa zachovali voči mne. Doteraz
 ma to trápi, a ma to trápiť aj bude pokiaľ
 žiť budeš. Čo by som za to dala, keby
 sa mi sýt vrátil, lenže nema mi kto pomôcť.

To už asi tážko, zčasy sa mi splnil sen.
 Toto ma stále trápi. Odvtedy niesom s nimi
 tak v stiku, mám na nich ťažké srdce.
 Pán Boh je 'nametlivý' a nenahlivý. Im sa
 to raz výpomsti, čo imne zrobiti. A nemala
 som pomocnú ruku, kto by mi s tým pomohol.
 Moja sestra sa na mňa hnevata, že som
 mu dala kľúč od bytu, že som sa snou
 neporadila, že nevedela nič o tom. Verita
 som mu, a preklínam ten deň do dnes.
 Som to robila z vďačnosťou, že ma prichitila
 ku nej 3-roky. Veď pre Boha to bola mamkina
 sestra a totoj mi zrobiti. Za dobre, nikdy dobre
 večakaj. Z Dušanom sme boli jak brat zo
 sestrou, hoc sme bratraci. To už všetko padlo.
 Len či ma čiste svedomie. Ale nie keď
 on všetci čo majú v tom prsty. Dobre sa
 im žilo s tých peniazoch, čo mali byť moje.
 Ale ja nechcela peniaze, ja som si ho chcela,
 nechať. Im len peňazle treba, málo majú.
 A chudobinu ešte ožobronia. Ktovie, že za kolko
 ho predat. Ja nič neviem. Ani slovo. Pýtala
 som sa ho, že za kolko, tá nechcel povedať.
 To bolo v roku 1992-1993.

Volali mi žaško z Hankou, že čo sa im stalo. Nechcela som im uverit, som bola prekvapená - šasokovaná, čo mi povedali, že hieten mná obrati o všetko, ale aj ich. To iste, že stalsouati všetko - podtyk zrobili mne, aj imterazi. Ja neviem ja si leu myslím, že to celá rosota je jara sidora. Nechcem obviňovať nikoho, leba ja to nemám vo zvyky, ale ja neviem kto by bol taky, čo by mal pristup ku všetkému, a mohol take tette mette robit - podrazy. Nechcem sa dotknut nikoho, nechcem dakomu ublizit, lebo mne naublizovali dost. Ja chcem len spravodlivost, ale tiej spravodlivosti sa tazko dovolám asi. V chasnej dobe, čo je teraz, tak spravodlivost niet. Rodiny čo by mali draat po kope, tak si ublizujh. čo by si mali pomahat navzajom, ta jeden druhého potopy, že by sa mali lepsie, ako ten druhý. Strastne daco. Na druhých teraz nikto nepozera, leu nech on sa madosre. U okradny i o to posledné. Neviem, že ako prebehne to pojednavanie čo majú mat, ale nech

každý pyka za svoje činy. Musí víst
spravedlivost. Sa môže celá rodina hanbiť,
za toto čo mne zrobiti. Nežesby mne pomáhali,
usmiernovali; lebo nemám nikoho, late este
aj vezmú. Len by bohacii, a na druhý svet
čo vezmú. Nie. Nehi lepsie žit skromnejšie,
a poctivo, ako žit celý život v tom, že som
niekomu ublížil, a ešte ktomu rodine. Teraz
čo píšem, netyka sa to len mňa,

pretože aj im teraz ublížili.
Čo je veľa, to je veľa. Musí sa to raz skončiť.
Tým končí tento list

s pozdravom
Prhopy

Keď som ten list písala, slzy mi vyšli.

Nemožem sa s tým zmierniť. To im neodpu-
stím nikdy, len keď teraz sa dačo zmení,
ta bude rada. Ale tomu neverím. Ja
som bezmocná.

Paň sudca dútam, že to dobre dopadne,
keby náhodou, žesby som musela prist-
tak prídem.

Som prišla. Od sudca leisti pravdy som
napísala.